

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 26Cbi/18/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116218286
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Zsiga
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2018:7116218286.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudcom JUDr. Róbertom Zsigom v právnej veci žalobcu: PACCAR Leasing GmbH, Industriestraße 22, 64807 Dieburg, Spolková republika Nemecko, podnikajúci pod č. HRB32097, zastúp. spoločnosťou ČECHOVÁ & PARTNERS s. r. o., Staromestská 3, 811 03 Bratislava, IČO: 47 249 129, proti žalovanému: STEEL TRANS s.r.o., Rozvojová 2, 040 11 Košice - Juh, IČO: 31 674 160 v konaní o určenie právneho dôvodu, vymáhateľnosti a výšky popretých pohľadávok takto

rozhodol:

I. U r č u j e sa, že pohľadávka žalobcu vo výške 15 035,29 EUR titulom náhrady nákladov z uplatnenia práva na vydanie zadržovaných vozidiel žalobou zo dňa 25.03.2015 v konaní č. 10 O 51/16 na Krajinškom súde v Darmstadte v Nemecku uplatnená pod číslom 172 v súhrnnej prihláške nezabezpečených pohľadávok žalobcu zo dňa 15.06.2016 do reštrukturalizačného konania žalovaného vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31R/2/2016 je čo do vymáhateľnosti, právneho dôvodu a výšky nesporná a zistená.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 18.08.2016 žalobca žiadal, aby súd určil, že pohľadávka žalobcu vo výške 15 195,17 EUR titulom náhrady nákladov z uplatnenia práva na vydanie zadržovaných vozidiel žalobou zo dňa 25.03.2015 v konaní č.29 O 50/15 na Krajinškom súde v Darmstadte v Nemecku uplatnená pod číslom 172 v súhrnnej prihláške nezabezpečených pohľadávok žalobcu zo dňa 15.06.2016 do reštrukturalizačného konania žalovaného vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31R/2/2016 je čo do vymáhateľnosti, právneho dôvodu a výšky nesporná a zistená. Ďalej žiadal, aby mu súd priznal náhradu trov konania.

2. Žalobca uviedol, že do reštrukturalizácie žalovaného, ktorá bola povolená uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 13.05.2016, sp. zn. 31R/2/2016, zverejnenom v Obchodnom vestníku dňa 20.05.2016, si prihlásil súhrnnou prihláškou pohľadávok doručenou dňa 17.06.2016 reštrukturalizačnému správcovi Ing. Viliamovi Lafkovi, so sídlom kancelárie Štúrova 19, 040 01 Košice, značka správcu S1424 (ďalej ako „správca“), celkovo 172 pohľadávok v celkovej výške 1 418 885,53 EUR; tieto sú zapísané v zozname pohľadávok vedenom správcom pod č. 404 až 575. Správca poprel všetky žalobcom prihlásené pohľadávky s výnimkou štyroch v celkovej sume 375,04 EUR (zapísaných v zozname pohľadávok pod č. 454 až 457). Žalobou podanou v lehote a v súlade s § 124 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii, v znení neskorších predpisov (ďalej ako „ZKR“) sa žalobca domáha určenia právneho dôvodu, vymáhateľnosti a výšky správcom popretej pohľadávky zapísanej v zozname pohľadávok vedenom správcom pod číslom 575 (ďalej ako „pohľadávka“). V súhrnnej prihláške žalobcu

je predmetná pohľadávka uvedená pod číslom 172. Dňa 02.08.2016 doručil správca žalobcovi, okrem iných, oznámenie o popretí pohľadávky, z ktorého žalobca zistil, že táto bola správcom popretá čo do jej právneho dôvodu a výšky v celom rozsahu nasledovne: „Správca poprel pohľadávku veriteľa, nakoľko dlžník nesúhlasí s pohľadávkou veriteľa z dôvodu, že relevantnosť nákladov z uplatnenia práva nebola preukázaná.“ Mal za to, že popretie pohľadávok správcom je v rozpore so zákonom. Poukázal na ust. § 124 ods. 1 ZKR. Uviedol, že reštrukturalizačné konanie žalovaného bolo začaté po 29.04.2015, teda v čase, v ktorom platí sprísnená právna úprava výrazne obmedzujúca možnosť popretia pohľadávok správcom v reštrukturalizácii. Popretie pohľadávok správcom v reštrukturalizácii je možné len v prípade, ak boli splnené zákonné podmienky popretia stanovené v § 124 ods. 1 ZKR. Správca pri popretí pohľadávok postupoval v hrubom rozpore s § 124 ods. 1 ZKR, nakoľko ako dôvod popretia uviedol len, že dlžník (teda žalovaný) nesúhlasí s pohľadávkami. Zákon pritom stanovuje splnenie (kumulatívne) dvoch podmienok na to, aby takéto vyjadrenie umožnilo správcovi poprieť pohľadávku: „Osoba, ktorá spochybňuje prihlásenú pohľadávku, musí svoje tvrdenia vecne preukázať a právne odôvodniť.“ Tieto podmienky vôbec splnené neboli, nakoľko sa správca v ním uvedených zdôvodneniach opiera výhradne iba o názor - námietky uplatnené žalovaným (jedná sa o ich doslovný prepis) bez akýchkoľvek vecných dôkazov a právneho zdôvodnenia. V zdôvodnení taktiež absentuje akákoľvek zmienka o vykonaní vlastného šetrenia správcom, resp. na základe akých iných dôvodov správca dospel k záveru, že pohľadávky žalobcu nie sú oprávnené. Tento postup správcu predstavuje nielen nespĺnenie si zákonných povinností, ale je dokonca v príkrom rozpore so zákonom a hlavným účelom § 124 ods. 1 ZKR vylúčiť zneužívanie popieracieho práva v prospech dlžníka s cieľom ukraťiť veriteľov - v tomto prípade žalobcu na jeho zákonných právach v reštrukturalizácii. To, že správca uviedol ako dôvod popretia prihlásených pohľadávok výlučne len skutočnosť, že ich spornosť namietal sám žalovaný, je preukázateľne v hrubom rozpore so zákonom. Tvrdil, že je preukázaný právny dôvod, ako aj výška pohľadávok a pohľadávky sú judikované právoplatným rozhodnutím súdu. Uviedol, že je nemeckou obchodnou spoločnosťou poskytujúcou leasing transportných vozidiel. Uviedol, že ako leasingový prenajímateľ uzavrel so žalovaným ako leasingovým nájomcom dňa 03.07.2013 Zmluvu o prenájme č. 43330 (ďalej ako „Zmluva 43330“). Na základe tejto Zmluvy 43330 žalobca poskytol žalovanému do nájmu sedlové návesy. Vzhľadom na to, že žalovaný riadne neuhradzoval žalobcovi zmluvne dohodnuté platby a dopustil sa i iných porušení svojich zmluvných záväzkov, žalobca dňa 22.09.2014 vypovedal Zmluvu 43330 a vyzval žalovaného na úhradu zmluvných platieb a riadne odovzdanie všetkých vozidiel do 30.09.2014, čo nebolo žalovaným splnené. Nasledovali rokovania medzi žalovaným a žalobcom s cieľom poskytnúť žalovanému dodatočný čas na úhradu zmluvných platieb a odovzdanie všetkých vozidiel, a to aj napriek tomu, že takýto postup nevyplýval zo Zmluvy 43330 a žalovaný nemal na neho nárok (jednalo sa o dobrú vôľu žalobcu). Nakoľko žalovaný nebol, aj napriek snahám žalobcu, ochotný vrátiť všetky vozidlá a na poslednú výzvu žalobcu zo dňa 11.03.2015 dokonca ani vôbec nereagoval, žalobca bol dňa 25.03.2015 nútený podať na príslušnom Krajskom súde v Darmstadte, Nemecko, žalobu, ktorou sa domáhal vrátenia dokopy 26 vozidiel zadržovaných k tomuto dňu. S podaním žaloby žalobcovi vznikli náklady pozostávajúce z trov súdneho konania a právneho zastúpenia v celkovej výške 15 195,17 EUR. Po podaní žaloby, o ktorej sa dozvedel žalovaný najneskôr dňa 15.05.2015, začal žalovaný návesy vracat' späť žalobcovi. Nakoľko žalovaný týmto konaním čiastočne splnil žalobnú požiadavku, žalobca reagoval podaním z 24.09.2015, ktorým vzal späť žalobu v časti týkajúcej sa vydania 25 vozidiel (jednalo sa o vozidlá vrátené žalovaným po podaní žaloby) a naďalej žiadal vrátenie zostávajúceho vozidla, ako aj náhradu trov konania a právneho zastúpenia. Medzi žalobcom a žalovaným boli uzatvorené aj ďalšie zmluvy o prenájme, ktoré boli vypovedané žalobcom z dôvodu porušovania zmluvných záväzkov žalovaným a v prípade ktorých taktiež nedošlo zo strany žalovaného k riadnemu vráteniu prenajatých vozidiel, avšak tieto neboli predmetom vyššie uvedenej žaloby. Žalobca považuje svoj nárok na náhradu nákladov z uplatnenia práva žalobou za legitímny, plne odôvodnený a preukázaný nárok voči žalovanému, keďže žalobca sa žalobou domáhal svojho práva na vrátenie 26 vozidiel, ktoré boli v tom čase neoprávnene zadržované žalovaným po výpovedi Zmluvy 43330. Relevantná a preukázaná je v celom rozsahu aj výška nákladov (trov súdneho konania a právneho zastúpenia), a to aj po čiastočnom späťvzati žaloby. Dôvodnosť žaloby bola v čase jej podania nespochybniteľná (a stále trvá, keďže zostávajúce vozidlo nebolo žalovaným stále riadne vrátené) a k späťvzatiu žaloby došlo výlučne v dôsledku konania žalovaného (čiastočného vrátenia vozidiel), pričom súdny poplatok nie je predmetom vrátenia zo strany súdu. Žalobca mal za to, že správca neuviedol žiaden relevantný dôvod pre popretie pohľadávky a pre ustálenie si svojich záverov, a teda jej popretie v celom rozsahu neobstojí.

3. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 30.11.2016 v súvislosti s popretím pohľadávky č. 575 uviedol, že k jej popretiu došlo z dôvodu, že relevantnosť nákladov z uplatnenia práva nebola preukázaná. Tvrdil, že žalobca zavadza, keď konštatuje, že žalovaný sa systematicky dopúšťal porušovania zmluvných záväzkov spočívajúcich okrem iného aj v zadržiavaní 26 kusov motorových vozidiel, ktoré aj napriek výzve žalobcu, v rozpore so Zmluvou o prenájme č. 43330 zo dňa 03.07.2013, až do podania žaloby nebol ochotný vrátiť. Žalobca nijako nešpecifikoval ani nepreukázal o aké „iné“ porušenia sa malo jednať, ktoré by boli dôvodom pre vypovedanie Zmluvy o prenájme a následné podanie žaloby o vydanie veci. Žalobca sám uviedol, že medzi zmluvnými stranami prebiehali rokovania za účelom dohodnutia podmienok odovzdania vozidiel. Na základe dohody sporových strán žalovaný po výzve žalobcu odstavil motorové vozidlá v priestoroch určených žalobcom - Pri prachárni 20, Košice, za účelom ich obhliadky zástupcom žalobcu, z toho dôvodu tieto vozidlá viac nepoužíval. Uvedené vozidlá boli žalobcovi po celý čas k dispozícii vo dvore na dohodnutej adrese, kde mal možnosť si vozidlá vyzdvihnúť, skutočnosť, že tak neurobil, nemôže byť žalovanému na škodu. Hoci podľa VOP je žalovaný povinný odovzdať prenajaté vozidlo v priestoroch spoločnosti PacLease, v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti nie je vylúčené, aby sa zmluvné strany v konkrétnom prípade odchýlili od ustanovení VOP, pokiaľ je to výsledkom ich vzájomnej dohody, ako tomu bolo aj v tomto prípade. Medzi stranami už dlhšiu dobu prebiehala vzájomná komunikácia týkajúca sa podmienok odovzdania prenajatých vozidiel. Výsledkom rokovaní bola dohoda zmluvných strán o predaji predmetných vozidiel záujemcom z iných krajín, ktoré sú svojou vzdialenosťou bližšie k Slovensku. Vzhľadom na vzájomnú polohu Slovenska a týchto krajín sa strany dohodli, že z ekonomického a hospodárskeho hľadiska bude logické a časovo aj finančne výhodnejšie ponechať prenajaté vozidlá v priestoroch na Slovensku - t.j. Pri prachárni 20, Košice; než ich dopraviť do Nemecka a následne do týchto krajín, čím by sa zbytočne navýšili náklady oboch zmluvných strán. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaný neporušil svoje záväzky voči žalobcovi, iba postupoval v súlade s jeho pokynmi. Vzhľadom na uvedené žalobca nebol oprávnený fakturovať žalovanému nájomné za predmetné obdobie, žalobca nemal oprávnený dôvod na vrátenie vozidiel a teda ani vymáhať svoj nárok súdnou cestou, nakoľko mu žiaden nárok nevznikol, z toho dôvodu mal za to, že podanie žaloby na Krajskom súde v Darmstadte bolo nedôvodné a náklady s tým vzniknuté má žalobca znášať sám. Na základe uvedeného konštatoval, že popretie pohľadávok vzniknutých v súvislosti s uplatnením nároku bolo zo strany správcu opodstatnené. Pokiaľ ide o Rozsudok Krajského súdu v Darmstadte zo dňa 26.04.2016, doručený správcovi 29.06.2016, jedným z dôvodov popretia príslušných pohľadávok správcom bolo nedoloženie listiny preukazujúcej skutočnosti uvedené v prihláške pohľadávok. Listinou, ktorej doloženie resp. nedoloženie sa v tomto prípade stalo sporným a bolo dôvodom pre postup správcu namietaný žalobcom, je práve Rozsudok Krajského súdu v Darmstadte zo dňa 26.04.2016 doručený správcovi 29.06.2016. V tejto súvislosti zdôraznil, že lehota na prihlasovanie pohľadávok v reštrukturalizačnom konaní uplynula dňa 20.06.2016, pričom k doručeniu predmetného rozsudku došlo až po uplynutí tejto lehoty. Pokiaľ si chcel žalobca prihlásiť pohľadávky judikované týmto rozsudkom, mal ho spolu doručenkou pripojiť k Prihláške pohľadávky v reštrukturalizačnom konaní ako prílohu. Zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii nepozná doplnenie listiny preukazujúcej skutočnosti v nej uvedené. Prípadné zmeny či doplnenia je možné vykonať jedine v rámci lehoty na prihlasovanie pohľadávok, aj to možno vykonať jedine podaním novej prihlášky ako celku, to znamená so všetkými jej prílohami a doplnkami a to len v lehote na prihlasovanie pohľadávok. Žalobca si uvedené nesplnil, čo odôvodňuje postup správcu, ktorým došlo k popretiu príslušných pohľadávok. Právo správcu poprieť pohľadávku rieši aj ustálená súdna prax, v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý vyslovil, že poprieť možno aj prejudikovanú pohľadávku. Poukázal aj na ust. § 124 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. v platnom znení. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný nemohol súhlasiť s pohľadávkou žalobcu, nakoľko žalobca nepreukázal relevantnosť nákladov z uplatnenia práva. Dôvodnosť a výška takýchto nákladov môže byť preukázaná jedine právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci. Žalobca však žiadne takéto rozhodnutie nepredložil ani v lehote na prihlasovanie pohľadávok v reštrukturalizačnom konaní ani v konaní o incidenčnej žalobe. Vyčíslenie rov konania a trov právneho zastúpenia, ktoré tvorilo prílohu žaloby, nemá z hľadiska dôkaznej hodnoty žiadny význam. Až súd rozhodne o priznaní alebo nepriznaní nároku na náhradu trov súdneho konania a jeho výške, dbajúc pritom na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb a iných vynaložených nákladov. Bez súdneho záveru ohľadne priznania nároku na náhradu trov konania a určenia jeho výšky, nemá žalobcom predložené vyčíslenie dostatočnú dôkaznú silu, nakoľko súdom vyslovený záver čo do rozsahu nemusí byť zhodný s predloženým vyčíslením. Ak by v obdobných prípadoch povinný plnil iba na základe vyčíslenia oprávneného, a súd by neskôr priznal oprávnenému nižšiu sumu, než si oprávnený vo vyčíslení trov nárokoval, došlo by tým na strane oprávneného k bezdôvodnému obohateniu. Dal tiež do pozornosti súdu, že žalobca si uplatňuje totožný nárok súčasne

vo viacerých konaniach. Konkrétne sa jedná o náklady spojené s uplatnením pohľadávky, vzniknuté v súvislosti s podaním žaloby zo dňa 25.03.2015, ktoré si žalobca uplatnil alikvotne v konaniach vedených Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 26Cbi/17/2016, 26Cbi/19/2016 a 30Cbi/18/2016 a rovnako si tieto nároky uplatnil v celistvosti v predmetnom konaní vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 26Cbi/18/2016. Na základe uvedeného navrhol žalobu zamietnuť a žiadal, aby mu súd priznal náhradu trov konania.

4. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 07.03.2017 uviedol, že žalovaný vo svojom Vyjadrení deklaruje existenciu údajnej nešpecifikovanej „dohody zmluvných strán o predaji predmetných vozidiel záujemcom z iných krajín“, na základe ktorej mal žalovaný podľa pokynov žalobcu ponechať transportné vozidlá po skončení nájmu v priestoroch na Slovensku - t.j. na adrese Pri Prachárni 20, Košice. Žalobca tvrdil, že neexistuje žiadna dohoda o ponechaní vozidiel v priestoroch na Slovensku. Uviedol, že nemá žiadne priestory situované na adrese Pri Prachárni 20 v Košiciach, medzi stranami nebola nikdy uzatvorená žiadna dohoda modifikujúca spôsob odovzdania transportných vozidiel a žalobca po celý čas trval na odovzdaní vozidiel plne v súlade s bodom 6.1. Všeobecných obchodných podmienok tvoriacich súčasť Zmluvy 43330. Žalovaný (ako ani správca v reštrukturalizačnom konaní) doteraz nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by tvrdenie v tomto aspekte podporil, resp. tvrdenia žalobcu hodnoverne vyvrátil. Za dôkaz žalovaný vo Vyjadrení navrhuje výsluch dvoch osôb - konateľa žalovaného a bývalého zamestnanca - so zjavne blízkymi väzbami na žalovaného, ktorých dôveryhodnosť a nezáujatosť k veci je minimálne spochybniteľná, ak nie priamo vylúčená. Žalovaný takisto odkazuje na údajnú e-mailovú konverzáciu medzi sporovými stranami dokladajúcu požiadavku žalobcu prenechať transportné vozidlá v uvedených priestoroch na Slovensku, ktorá však nebola doteraz z jeho strany predložená, či už v súdnom alebo reštrukturalizačnom konaní, pričom za dôvod doterajšej nemožnosti jej nepredloženia žalovaný označuje technické komplikácie špecifikované v závere Vyjadrenia. S prihliadnutím na predpokladanú časovú náročnosť extrahovania takýchto dát a doby trvania tohto sporu (žalovaný má žalobu k dispozícii už vyše štyroch mesiacov) však nepovažujeme komplikácie obdobného charakteru za dôvod, pre ktorý by mala byť žalovanému poskytnutá akákoľvek dodatočná lehota k predloženiu dôkazu. Žalobca predložil súdu písomnú komunikáciu adresovanú žalovanému po vypovedaní Zmluvy 43330, konkrétne listy z 09.12.2014 a 11.03.2015, v ktorej žalobca opakovane žiada žalovaného, aby transportné vozidlá odovzdal plne v súlade s bodom 6.1. Všeobecných obchodných podmienok tvoriacich súčasť Zmluvy 43330 v priestoroch žalobcu v Dieburgu, Nemecko. Žalobca mal preto s ohľadom na tieto skutočnosti za to, že sa zo strany žalovaného jedná len o cieleňú snahu o predĺžovanie súdneho procesu, nakoľko ak by existovali akékoľvek dôkazy podporujúce jeho tvrdenia o prenechaní vozidiel v priestoroch na Slovensku, žalovaný mal už niekoľko možností na ich prezentovanie. V súlade so zásadou koncentrácie navrhol, aby súd pri hodnotení sporu považoval tieto vyjadrenia za nepodložené. Žalovaný argumentuje aj tým, že „jedným z dôvodov popretia príslušných pohľadávok správcom bolo nepredloženie listiny preukazujúcej skutočnosti uvedené v prihláške pohľadávok“, podľa slov žalovaného teda v Rozsudku Krajského súdu v Darmstadte (Landgericht Darmstadt) zo dňa 26.04.2016. V tejto súvislosti žalobca poukázal na fakt, že citovaný rozsudok sa vôbec netýka predmetnej pohľadávky a k žalobe nebol ani priložený (predmetný rozsudok sa vzťahuje na iné incidenčné konania prebiehajúce medzi žalobcom a žalovaným). Žalobca nesúhlasil s tvrdeniami žalovaného, podľa ktorých: „...nemohol súhlasiť ani s pohľadávkou žalobcu, ktorá predstavuje náklady spojené s uplatnením nároku v súdnom konaní, nakoľko žalobca nepreukázal relevantnosť nákladov z uplatnenia práva...“, a podľa ktorých: „Dôvodnosť a výška takýchto nákladov môže byť preukázaná jedine právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu“, nakoľko požadované trovy súdneho konania boli žalobcom reálne vynaložené v dôsledku porušenia zmluvných povinností žalovaným. Uvedenú skutočnosť žalobca i preukázal predložením žaloby zo dňa 25.03.2015 podanej žalobcom na Krajskom súde v Darmstadte (ďalej ako „Nemecká žaloba“), ktorou sa domáhal vrátenia dokopy 26 vozidiel zadržovaných k tomuto dňu. Žalobca pri hájení svojich oprávnených záujmov musel vynaložiť finančné náklady na právne zastúpenie a súdne konanie (súdne poplatky, poplatky za prekladateľské úkony apod.), pričom v prípade riadneho a včasného plnenia zmluvných povinností zo strany žalovaného by tieto peňažné prostriedky nemuseli byť nikdy vynaložené, tzn. pohľadávka voči žalovanému by z tohto titulu nikdy nevznikla. Je teda len vinou žalovaného, že žalobca musel podať Nemeckú žalobu a muselo byť zahájené súdne konanie pred nemeckými súdmi a tak aj vynaložené finančné prostriedky s tým spojené. Skutočnosť, že doposiaľ tieto náklady neboli právoplatne judikované zo strany nemeckého súdu nie je z pohľadu náhrady vynaložených nákladov relevantná a nemení nič na tom, že zo strany žalobcu boli tieto finančné prostriedky fakticky uhradené, a to výlučne v dôsledku správania žalovaného (porušenia zmluvných povinností). Zdôraznil, že tvrdenie žalovaného, podľa ktorého si žalobca uplatňuje totožný nárok súčasne

vo viacerých konaniach (konkrétne náklady spojené s uplatnením pohľadávky), je nepravdivé. Náhrada trov konania uplatňovaná v tomto konaní súvisí so skutkovo odlišným prípadom ako náhrada trov konania uplatňovaná v konaniach vedených pod sp. zn. 26Cbi/17/2016, 26Cbi/19/2016 a 30Cbi/18/2016. V tomto konaní sa jedná o náhradu nákladov z uplatnenia práva na vydanie zadržovaných vozidiel a nie o náhradu nákladov z uplatnenia práva na zaplatenie nájomného, príp. iných nárokov. Požadovaná náhrada trov konania je taktiež vyčíslená v úplne odlišnej výške v tomto konaní ako v ostatných konaniach. Uvedené je zrejmé aj zo súhrnnej prihlášky pohľadávok žalobcu.

5.V podaní doručenom súdu dňa 25.04.2017 žalobca uviedol, že celkové deklarované náklady ním vynaložené v súvislosti s Nemeckou žalobou predstavujú 15 195,17 EUR a pozostávajú z uhradených súdnych poplatkov vo výške 11 685,98 EUR a trov právneho zastúpenia vo výške 3 509,19 EUR. Súdne poplatky boli žalobcom uhradené na základe výziev Krajinského súdu v Darmstade bezhotovostným bankovým prevodom na účet súdu. Trovy zastúpenia boli uhradené bezhotovostným bankovým prevodom advokátskej kancelárii Kanzlei Dr. Winkelmann & Dr. Vogt, Ludwigsplatz 8, D-64283 Darmstadt na základe vystavených faktúr, v rámci celkového právneho poradenstva týkajúceho sa obchodného vzťahu so žalovaným. Vo všeobecnosti náklady spojené s uplatnením pohľadávky predstavujú v zmysle § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov, príslušenstvo pohľadávky. Jedná sa o náklady, ktoré vznikajú účelným vynaložením prostriedkov na vymáhanie pohľadávky, a ktoré možno v súdnom alebo reštrukturalizačnom konaní uplatniť ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Môže ísť o náklady súdneho konania, náklady na vymáhanie prostredníctvom exekúcie, ale aj o náklady mimosúdneho uplatnenia, ktoré nie je možné priznať ako trovy súdneho konania. Nakoľko sa jedná o hmotnoprávny nárok, jeho vznik a uplatnenie v reštrukturalizačnom konaní nie sú podmienené rozhodnutím súdu alebo akéhokoľvek iného orgánu verejnej moci, ako nesprávne uvádza žalovaný, a ako by to bolo v prípade nároku na náhradu trov súdneho konania. Keďže žalobca si uplatňuje pohľadávku (t.j. náklady spojené s uplatnením práva) ako hmotnoprávny nárok, a nie ako náhradu trov súdneho konania, je žalobca toho názoru, že súd o nich môže rozhodnúť v rámci tohto konania, bez nevyhnutnosti existencie rozhodnutia nemeckého súdu ohľadom Nemeckej žaloby. Taktiež nie je správne tvrdenie žalovaného o hrozbe vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu v prípade, ak by tunajší súd rozhodol o pohľadávke bez predchádzajúceho rozhodnutia nemeckého súdu, keďže žalobca tieto náklady skutočne uhradil, a teda mu vznikla v ich výške majetková ujma. Poukázal tiež na to, že v rámci tohto konania si uplatňuje iba malú časť zo skutočne vynaložených nákladov vynaložených v spojitosti s uplatnením pohľadávky.

6.Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 07.06.2017 v súvislosti s popretím pohľadávky č. 575 opätovne poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenie. Hoci podľa VOP bol žalovaný povinný odovzdať prenajaté vozidlo v priestoroch spoločnosti PacLease, v súlade so zásadou zmluvnej voľnosti nie je vylúčené, aby sa zmluvné strany v konkrétnom prípade odchyľili od ustanovení VOP, pokiaľ je to výsledkom ich vzájomnej dohody. Predložil e-mailovú komunikáciu zástupcov zmluvných strán, výsledkom ktorej bola dohoda o predaji predmetných vozidiel záujemcom z iných krajín. Vzhľadom na výhodnejšiu polohu Slovenska k týmto krajinám sa strany dohodli, že z ekonomického a hospodárskeho hľadiska bude logické a časovo aj finančne výhodnejšie ponechať prenajaté vozidlá v priestoroch na Slovensku, t.j. Pri prachárni 20, Košice. Z e-mailovej komunikácie výslovne vyplýva, že strany sa dohodli na postupnom predaji vozidiel, ktoré boli po vzájomnej dohode oboch strán umiestnené na Slovensku. Poukázal napr. na e-mail zo dňa 18.02.2015 o 16:00:11 hod., v ktorom sa zástupca žalobcu pýta, či už žalovaný našiel kupca pre 5 kusov vozidiel, ako aj e-mail zo dňa 03.05.2015, kde sa strany dohodli na predaji 30 kusov vozidiel poľskému zákazníkovi. Na základe uvedeného mal za to, že neporušil svoje záväzky voči žalobcovi, iba postupoval v súlade s jeho pokynmi a ich vzájomnou dohodou. Žalobca preto nemal dôvod vymáhať svoj nárok súdnou cestou, nakoľko ponechanie prenajatých vozidiel na Slovensku bolo výsledkom vzájomnej dohody zástupcov sporových strán, a teda žalobcovi žiaden nárok na ich vydanie nevznikol. Žalobca nebol oprávnený uplatniť si pohľadávku č. 575 reštrukturalizačnom konaní, nakoľko žalovaný svoje povinnosti žiadnym spôsobom neporušil a teda ani podanie žaloby o vydanie vozidiel nebolo opodstatnené a s tým vzniknuté náklady má žalobca znášať sám. Uviedol, že k popretiu predmetnej pohľadávky nedošlo z dôvodu, že žalovaný s touto pohľadávkou nevyjadril súhlas, ale z dôvodu, že táto do momentu jej uplatnenia v reštrukturalizačnom konaní nebola žalovanému preukázaná, resp. nebola preukázaná jej relevantnosť. Mal za to, že z jeho strany nedošlo k porušeniu zmluvných ani zákonných povinností a preto žalobca nemal dôvod uplatňovať si akékoľvek nároky voči žalovanému, vrátane nároku na vydanie prenajatých vozidiel súdnou cestou. Za daných okolností nemohol s predmetnou pohľadávkou súhlasiť. Žalobca síce uvádza, že žalovaný mal vedomosť o

existencii uvedenej pohľadávky, túto skutočnosť však nijako nepreukázal. Dôkazné bremeno v sporovom konaní nesie tá strana, ktorá určité skutočnosti tvrdí, t.j. žalobca, nie strana, ktorá ich existenciu či pravdivosť popiera, t.j. žalovaný. Mal za to, že žaloba o vydanie vozidiel zo dňa 25.03.2015 podaná na Krajskom súde v Darmstadte nepreukazuje vedomosť žalovaného o existencii predmetnej pohľadávky. Touto žalobou síce žalobca tvrdil existenciu určitého nároku voči žalovanému, avšak v čase prihlásenia pohľadávok v reštrukturalizácii, tento nárok nebol Krajským sudom v Darmstadte právoplatne judikovaný. Ani v súčasnosti nie je zrejmé, či konajúci súd nárok žalobcu na vydanie vozidiel potvrdí, a teda ani to, v akej výške a či vôbec žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania. Opätovne poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý vyslovil, že poprieť možno aj prejudikovanú pohľadávku. Z toho dôvodu bolo na mieste, aby správca postupoval s odbornou starostlivosťou a v súlade so zákonom poprel pohľadávku, o ktorej pravosti a výške mal pochybnosti. Žalovaný trval na tom, že žalobca doposiaľ nepreukázal dôvodnosť nároku na úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v súdnom konaní. Hoci žalobca tvrdí, že predmetné náklady fakticky uhradil, a to v dôsledku správania žalovaného, doposiaľ však tieto skutočnosti nepreukázal. Mal za to, že relevantnosť uvedených nákladov je podmienená porušením zmluvných povinností žalovaného a preukázaním jeho zodpovednosti za následky s tým spojené, pričom dôvodnosť a výška takýchto nákladov musí byť potvrdená právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci. Jedine súd rozhodne o priznaní alebo nepriznaní nároku na náhradu trov súdneho konania a jeho výške, dbajúc pritom na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb a iných vynaložených nákladov. Preto ani skutočnosť, že žalobcovi boli poskytnuté právne služby vyfakturované, nedokazuje, že ich konajúci súd v rovnakej výške žalobcovi aj prizná. Zdôraznil, že žalobca žiadne takéto rozhodnutie nepredložil ani v lehote na prihlasovanie pohľadávok v reštrukturalizačnom konaní ani v konaní o incidenčnej žalobe. Vyčíslenie trov konania a trov právneho zastúpenia, ktoré tvorilo prílohu žaloby, ako ani žaloba samotná, nemajú z hľadiska dôkaznej hodnoty žiadny význam. Poukázal na ust. § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. (Civilného sporového poriadku). Citované ustanovenie zákona obsahuje taxatívny výpočet orgánov a právnych aktov, ktorými sú slovenské súdy pri svojom rozhodovaní viazané. Krajský súd v Darmstadte nie je takýmto orgánom, preto ani v prípade, ak by žalobcom uplatnená pohľadávka bola v budúcnosti judikovaná Krajským sudom v Darmstadte, konajúci súd nie je jeho rozhodnutím viazaný a pri rozhodovaní o dôvodnosti a výške uplatneného nároku je oprávnený odchyliť sa od záverov tohto sudu príp. rozhodnúť úplne opačne. Poukázal aj na zmätočnosť argumentácie žalobcu, keď na jednom mieste uvádza, že si uplatňuje pohľadávku ako náklady vynaložené na Krajskom súde v Darmstadte, pričom tieto majú pozostávať zo súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia a na inom mieste uvádza, že sa jedná o hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Poukázal tiež na ust. § 251 CSP a s tvrdením žalobcu nesúhlasil. Bez ohľadu na to, že žalobca svoju pohľadávku označil termínom „náklady súdneho konania“, je nesporné že v skutočnosti sa jedná o súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia, ktoré v zmysle § 251 a nasl. CSP predstavujú trovy súdneho konania. Z toho dôvodu je vznik a výška takejto pohľadávky bezpochyby podmienená právoplatným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci, v tomto prípade súdu.

7. Žalobca v podaní zo dňa 04.09.2017 v súvislosti s tvrdením žalovaného o existencii dohody o prenechaní vozidiel v priestoroch na Slovensku zotrval na doterajších vyjadreniach. Uvedol, že e-mailová komunikácia predložená žalovaným pozostávala celkovo z ôsmich stručných správ, pričom žiadna z nich neobsahuje akúkoľvek vzájomnú dohodu, resp. pokyn žalobcu, k prenechaniu vozidiel v priestoroch žalovaného. Žalovaný teda opätovne predkladá irelevantné dôkazy na podloženie svojich nepravdivých tvrdení, pričom práve na základe týchto dôkazov svoje tvrdenia naopak vyvracia. Poukázal tiež na skutočnosť, že s odkazom na princíp sudcovskej koncentrácie konania podľa ustanovenia § 153 CSP má za to, že k týmto e-mailom ako celku by súd nemal prihliadať už z princípu, nakoľko ich strana mohla predložiť už skôr - tzn. v lehote na vyjadrenie k žalobe a nie až v Duplike (e-maily teda objektívne neboli predložené včas). Naviac neexistujú osobitné dôvody pre ospravedlnenie tohto omeškania. V e-mailoch prijatých žalovaným dňa 03.02.2015 prebieha konverzácia medzi stranami ohľadom možnosti predaja 10 kusov traktorov. K tomu žalobca len dodáva, že ako bolo už zmienené v žalobnom návrhu, na základe Zmluvy 43330 žalobca poskytol žalovanému do nájmu celkovo 83 zariadení (a nie len 10 kusov), pričom sa jednalo o prívesy a nie traktory. Žalovaný predložením daných emailov nijako nepreukázal, ktorých vozidiel sa daný úmysel o predaji dotýka (napr. tým, že by v daných troch emailoch boli uvedené evidenčné čísla vozidiel, prípadne iná ich charakteristika ozrejmujúca ich napojenie na Zmluvu 43330), tzn. či sa vôbec jedná o vozidlá súvisiace so Zmluvou 43330, resp. inými vzájomne uzavretými zmluvami. Aj keby však dané vozidlá naozaj boli predmetom leasingovej Zmluvy 43330 (čo však stále nebolo zo strany žalovaného nijako preukázané), predmetná komunikácia nikde ani

náznakom neuvádza akúkoľvek dohodu/pokyn o ich dočasnom prenechaní v priestoroch žalovaného. E-mail prijatý žalovaným dňa 10.02.2015 (ktorého preklad mimochodom nepovažuje žalobca za odborný - vid' napr. príjemcu a odosielateľa emailu v anglickej a slovenskej verzii) znovu nepreukazuje ani len nepriamo čokoľvek, čo bolo konštatované zo strany žalovaného, tzn. že by ťahače a nákladné návesy mali ostať v Košiciach. Jedná sa len o jednoduchú správu o stave úhrady za vozidlá. E-mail prijatý žalovaným dňa 13.02.2015 jednoznačne a jasne potvrdzuje už vyššie zmienené výhrady žalobcu. Elektronická správa konštatuje predaj 5 kusov kamiónov (tzn. nie traktorov, ani 10 kusov, ako bolo uvedené v predchádzajúcich emailoch), pričom nižšie v tabuľke v slovenskej verzii uvádza akýsi identifikačný údaj predmetných piatich transportných vozidiel. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že pri porovnaní daných identifikačných údajov (nech už sa jedná o evidenčné číslo vozidla, resp. iný údaj, ktorý však žalovaný bližšie neobjasnil, preto nemôže byť bremenom žalobcu jeho objasnenie, nakoľko je to prostriedok procesnej obrany predložený zo strany žalovaného) s identifikačnými údajmi vozidiel, ktoré boli predmetom Zmluvy 43330, nenašiel akúkoľvek (ani len približnú) zhodu preukazujúcu skutočnosť, že predaj predmetných 5 vozidiel sa týkal práve Zmluvy 43330. Ani tabuľka uvedená v závere tejto e-mailovej správy (žalobca opakovane poukazuje na neprofesionálny preklad, resp. chaotickosť predložených dôkazov, nakoľko v slovenskej verzii je uvedená tabuľka s piatimi riadkami, pričom následne je uvedená rozsiahlejšia tabuľka s celkovo 78 riadkami a ďalšími identifikačnými údajmi, pričom vozidlá uvedené v prvej tabuľke sú podľa ich označenia zjavne odlišné) nedokazuje bez bližšieho objasnenia spojitosť so Zmluvou 43330. E-maily zo dňa 18.02.2015 a 20.02.2015 znovu ničím nepodporujú tvrdenia žalovaného o prenechaní vozidiel v Košiciach. Zmienka o nutnosti odvážať ťahače zo Slovenska uvedená v e-maile zo dňa 18.02.2015 nie je sama o sebe dostačujúcim predpokladom pre konštatovanie, že „tento e-mail hovorí o tom, že vedeli a súhlasili s umiestnením ťahačov a návesov v Ke“, nakoľko absentuje akékoľvek napojenie na Zmluvu 43330, resp. výslovné dojednanie/pokyn zo strany žalobcu. Táto krátka zmienka len poukazuje na skutočnosť, že predmetné vozidlá mali byť v blízkej dobe odvezené z územia Slovenska, nie však, že tam pretrvávali oprávnené. Žalobca poukázal na to, že e-mail zo dňa 24.02.2015 jednoznačne vyvracia akékoľvek tvrdenia žalovaného o povinnosti prenechať predmetné vozidlá v priestoroch žalovaného v Košiciach. Predmetný e-mail potvrdzuje porušenie povinnosti žalovaného odovzdať transportné vozidlá do priestorov žalobcu v Nemecku, a je nepopierateľným dôkazom tejto skutočnosti. Z jeho znenia je nesporne zrejmé, že žalobca nikdy nemal úmysel dobrovoľne ponechať transportné vozidlá v priestoroch žalovaného, ale práve naopak vždy trval na spôsobe odovzdania v súlade so Zmluvou 43330. Z formulácie „na základe porušenia povinností Steel Trans vrátiť nám vybavenie tak, ako to vyplýva z Dohody a nášho rozhovoru v sídle vášho podniku dňa 23. februára 2015“ nie je možné akoukoľvek extenzívnou interpretáciou dospieť k záverom tvrdným žalovaným. Vzhľadom na uvedené mal za to, že obrana žalovaného je len účelová. Vo vzťahu k nepreukázaniu relevantnosti nákladov súdneho konania zotrval na doterajších vyjadreniach.

8. Štatutárny zástupca žalovaného Ing. Marcel Podolák na pojednávaní dňa 26.09.2017 v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 26Cbi/17/2016 uviedol, že komunikácia so žalobcom začala už v roku 2010. Nakoniec sa dospelo k uzavretiu leasingových zmlúv, ktoré na začiatku sa týkali prenájmu návesov a po určitom čase, keď bola spolupráca medzi stranami dobrá, došlo aj k prenájmu ťahačov. Spolupráca trvala asi 3,5 roka. Mimo zmluvy sa riešili dohody aj v ústnej forme aj e-mailami. Po dvoch rokoch spolupráce sa zhoršila platobná disciplína odberateľov žalovaného. Mali omeškania voči žalovanému a tým pádom aj žalovaný mal omeškanie voči žalobcovi. Tieto boli zo začiatku tolerované vzhľadom na to, že situácia bola žalobcovi vysvetlená. Po roku 2014 sa situácia zhoršovala a dohodli sa na ukončení spolupráce ku koncu roku 2014 odovzdaním predmetov leasingov. Z ekonomického hľadiska bolo dohodnuté, že predmety leasingu budú uložené v sídle žalovaného. Na začiatku bol návrh žalobcu tieto vozidlá odstaviť u žalobcu (v Darmstade), ale nakoniec vzhľadom na ekonomické hľadisko a na vek vozidiel bolo dohodnuté, že tieto budú uložené u žalovaného s tým, že sa speňažia a cena bude zaplatená buď priamo žalobcovi, alebo prostredníctvom žalovaného žalobcovi. Vozidlá boli odovzdané koncom roku 2014 a v januári 2015. Tieto vozidlá boli plne technicky funkčné a bez závad. Zodpovedný zástupca žalobcu bol na prehliadke týchto vozidiel a osobne to preveril. Žalovaný disponoval vlastnou servisnou dielňou, preto všetky vozidlá boli riadne servisované, aby nebol problém pri cestách v rámci Európskej únie. Spoločnosť PACCAR Leasing najala spoločnosť, ktorá mala byť zodpovedná za predaj týchto predmetov leasingu. Bola to spoločnosť REVES TRANS z Maďarska. Táto navštívila sídlo firmy, skontrolovala technický stav vozidiel a pripravila cenovú ponuku pre žalobcu. Táto cenová ponuka nebola pre žalobcu výhodná, čo viedlo k tomu, že zodpovedný zástupca spoločnosti PACCAR Leasing p. Rob Cagle dal písomný súhlas spoločnosti STEEL TRANS za aké ceny je ochotný predmety leasingu predat'. Spoločnosť STEEL TRANS uskutočnila maximálne

úsilie, aby našla kupcov na základe požadovanej ceny žalobcu. Táto skutočnosť je uvedená aj v e-mailovej komunikácii. Existujú dôkazy, že žalovaný predal všetky požadované predmety leasingu vždy so súhlasom žalobcu čo sa týka miesta dodávky a ceny. Čo sa týka finančnej stránky, nesúhlasí s výškou pohľadávky žalobcu, lebo existuje písomná dohoda uzavretá v decembri 2011, ktorá hovorila o výške mesačnej leasingovej splátky na jednotlivé predmety leasingu, návesy, kde bola dohodnutá iná cena, ako bola fakturovaná. Pri zistení tejto skutočnosti s časovým odstupom upozornili žalobcu, že výška fakturácie nesúhlasí s dohodou, pričom na osobných stretnutiach bolo dohodnuté, že sa to vyrieši jedným dobropisom. Chybou žalovaného bolo, že faktúry nevrátili späť. Keď sa začala zhoršovať finančná situácia (finančná disciplína) žalovaného, tieto veci už neboli doriešené, lebo sa dohodlo, že sa vrátia predmety leasingov a že sa predajú. Čo sa týka faktúr za opravu, tieto považuje za bezvýznamnú investíciu zo strany žalobcu, lebo na základe fotodokumentácie predmetov leasingov, tieto boli v takom stave, že si nevyžadovali opravu a už nie v rozsahu ako si uplatňuje žalobca náhradu. Žalobcovi tiež bolo oznámené, že ak by bol problém tak vzhľadom na vlastníctvo opravovne boli ochotní uviesť vozidlá do pôvodného stavu. Na otázku právneho zástupcu žalovaného či vyzýval, alebo upozornil žalobca žalovaného na to, že motorové vozidlá majú nejaké poškodenie odpovedal, že nikdy neupozornil ani nezaslal žiadnu informáciu. Na ďalšiu otázku, či upozornil žalovaného žalobca na porušenie zákonných, alebo zmluvných povinností vo vzťahu k technickému stavu odpovedal, že nie. Na otázku kedy došlo k reálnemu predaju predmetných vozidiel a návesov uviedol, že to bolo to koncom januára, februára a marca 2015. Na otázku vo vzťahu k e-mailu z 24.02.2015, či si spomína, čo mohlo byť predmetom rozhovoru v sídle žalovaného dňa 23.02.2015 odpovedal, že nejaké zhodnotenie doterajšieho predaja a ako to vidí žalovaný s predajom ďalších kusov a o tom, že ak sa to nezrealizuje oni si vyzdvihnú ostatné predmety leasingu. Na otázku, či má vedomosť o tom, žeby žalobca tesne po ukončení nájmu vyzval žalovaného, aby doručili predmet nájmu do Darmstadtu, či išlo o nejaké rázne, alebo agresívne jednanie odpovedal, že nie, žalobca postupoval podľa zmluvy, ale po dohode došlo k tomu, že predmety leasingov ostali u žalovaného. Čo sa týka výsluchu svedka p. Č. k tomu uviedol, že všetky zmluvy boli podpísané štatutárnym zástupcom žalovaného. Pán Č. nerozprával ani po nemecky ani anglicky, ale zúčastňoval sa na jednaniach so žalobcom. Na týchto jednaniach sa ako tlmočník zúčastňoval aj štatutárny zástupca žalovaného.

9.V prílohe podania zo dňa 31.10.2017 žalobca predložil súdu právoplatný a vykonateľný kontumačný rozsudok Krajského súdu v Darmstadte zo dňa 15.02.2017 sp. zn. 10 O 51/16 na preukázanie, že pohľadávky žalobcu, ktorá je predmetom tohto konania, je čo do jej právneho dôvodu a existencie nespochybniteľná.

10.Na pojednávaní dňa 14.11.2017 právny zástupca žalovaného uviedol, že aj podľa nemeckého právneho poriadku konanie vedené v Nemecku malo byť prerušené minimálne po dobu vedenia insolvenčného konania voči žalovanému a preto má za to, že rozhodnutia vydané nemeckým súdom nemôžu byť podkladom pre uznanie nároku žalobcu.

11.Žalobca v podaní zo dňa 21.03.2018 uviedol, že uznesenie, ktorým sa vyčísluje výška trov v nemeckom konaní vedenom pod sp. zn. 10 O 51/16 ešte nebolo doručené žalovanému. Zároveň žiadal o opravu chyby v písaní v petite žaloby, v ktorom bolo nesprávne označené konanie vedené pred Krajským súdom v Darmstadte pod sp. zn. 29 O 50/15, pričom správne malo byť uvedené konanie pod sp. zn. 10 O 51/16.

12.V prílohe podania zo dňa 18.04.2018 žalobca predložil súdu uznesenie Krajského súdu v Darmstadte sp. zn. 10 O 51/16, ktorým bolo rozhodnuté o výške trov konania. Mal za to, že na základe predmetného uznesenia je preukázané, že jeho pohľadávka je čo do právneho dôvodu a existencie je nespochybniteľná. Poukázal na to, že predmetom (akéhokoľvek) incidenčného konania nemá byť opätovné preukazovanie existencie pohľadávok uplatnených v konkurznom / reštrukturalizačnom konaní, ale samotné posúdenie zákonnosti popretia zo strany správcu. V danom prípade správca pri popretí pohľadávky postupoval v hrubom rozpore s § 124 ods. 1 ZKR. Ako dôvod popretia prihlásenej pohľadávky nemôže byť len skutočnosť, že spornosť vyplýva z vyjadrení dlžníka. Správca sa v ním uvedenom (jednovetnom) zdôvodnení opiera výhradne o názor - námietku uplatnenú dlžníkom (jedná sa o jej doslovný prepis) bez a právneho zdôvodnenia. Poukázal pri tom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 409/2013-49.

13. Žalovaný, hoci bol na pojednávanie dňa 18.05.2018 riadne predvolaný, na pojednávanie sa nedostavil. Podaním doručeným súdu dňa 18.05.2018 požiadal o ospravedlnenie neúčasti a o odročenie pojednávania s poukazom na to, že sa mu nepodarilo zabezpečiť právneho zástupcu na zastupovanie v konaní. Náhradný právny zástupca vzhľadom na rozsah prípadu odmietol zastupovanie s poukazom na to, že na preštudovanie spisu potrebuje viac času.

14. Nakoľko žalovaný už dňa 09.01.2018 odvolal generálne plnomocenstvo udelené spoločnosti Agile & Clever s.r.o, Rázusova 49, 040 01 Košice, IČO: 47 257 253 (právne mu zástupcovi), súd mal za to, že od januára mal dostatok času na to, aby si zvolil nového advokáta v konaní, preto neakceptoval jeho žiadosť o odročenie pojednávania a vec prejednal v jeho neprítomnosti.

15. Súd vykonal dokazovanie a zistil tento skutočný stav vecí:

16. Na preukázanie tvrdených skutočností, ako prostriedky procesného útoku žalobca predložil súdu: Súhrnnú prihlášku pohľadávok žalobcu zo dňa 15.06.2016 doručenú správcovi dňa 17.06.2016 s pohľadávkami, zistenie ktorých je predmetom tohto konania, Oznamenie o popretí pohľadávky č. 575 z 22.07.2016 doručené žalobcovi 02.08.2016, Výpis zo zoznamu pohľadávok k pohľadávke zapísanej pod č. 575, Výpis žalobcu z obchodného registra, Zmluvu o prenájme č. 43330 zo dňa 03.07.2013, Výpoveď Zmluvy o prenájme č. 43330 zo dňa 22.09.2014, Žalobu na vydanie zadržovaných vozidiel zo dňa 25.03.2015 spolu s úradným prekladom do jazyka slovenského, Vyčíslenie trov konania a trov právneho zastúpenia, Čiastočné späťvzatie žaloby na vydanie zadržovaných vozidiel zo dňa 24.09.2015, Výpisy z bankového účtu potvrdzujúce úhradu súdnych poplatkov, Faktúry vystavené AK Kanzlei Dr. Winkelmann & Dr. Vogt, v rámci ktorých boli fakturované okrem iných trovy zastúpenia, Výpisy z bankového účtu žalobcu potvrdzujúce úhradu trov zastúpenia, Komunikáciu medzi žalobcom a žalovaným z obdobia 27.11.2014 až 11.03.2015, Rozsudok Krajského súdu v Darmstadte (Landgericht Darmstadt) zo dňa 15.02.2017 spolu s úradným prekladom do jazyka slovenského (10 O 51/16), E-mail zo dňa 24.02.2015 a Uznesenie Krajského súdu v Darmstadte o stanovení výšky nákladov zo dňa 26.05.2017 (sp. zn. 10 O 51/16).

17. Žalovaný na podporu svojich tvrdení použil ako prostriedky svojej procesnej obrany nasledovné dôkazy: Dohodu zo dňa 15.12.2011 a E-mailovú komunikáciu medzi stranami sporu (z dní 03.02.2015, 10.02.2015, 13.02.2015, 18.02.2015 a 20.02.2015).

18. Nebolo medzi stranami sporné, že: a) medzi procesnými stranami boli uzavreté Zmluva o prenájme č. 43330 zo dňa 03.07.2013 a Dohoda zo dňa 15.12.2011, b) žalobca dal výpoveď Zmluvy o prenájme č. 43330 dňa 22.09.2014, c) v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31R/2/2016 bola dňa 21.05.2016 povolená reštrukturalizácia žalovaného, d) žalobca si prihlásil v zákonom stanovenej lehote svoje pohľadávky do reštrukturalizačného konania, e) správca poprel pohľadávky žalobcu z dôvodov uvedených v zozname pohľadávok, f) žalobca podal žalobu v zákonom stanovenej lehote, g) o pohľadávke bolo rozhodnuté Rozsudkom Krajského súdu v Darmstadte (Landgericht Darmstadt) zo dňa 15.02.2017 a Uznesením Krajského súdu v Darmstadte zo dňa 26.05.2017, h) prebehla medzi stranami komunikácia, v znení e-mailov predložených procesnými stranami.

19. Sporná bola medzi stranami skutočnosť, či zo strany žalovaného došlo k porušeniu povinností vyplývajúcich zo Zmluvy o prenájme č. 43330, či vznikol nárok žalobcovi na vrátenie vozidiel, a či vznikol žalobcovi nárok na náhradu nákladov z uplatnenia práva na vydanie zadržovaných vozidiel.

20. Súd zistil, že žalobca si prihlásil do reštrukturalizácie pohľadávku zapísanú v zozname pohľadávok vedenom správcom pod číslom 575 titulom náhrady nákladov z uplatnenia práva na vydanie zadržovaných transportných vozidiel žalobou na vydanie, ktoré pozostávajú z uhradených súdnych poplatkov a trov právneho zastúpenia v celkovej výške 15 195,17 EUR. Na preukázanie nároku žalobca predložil súdu vyčíslenie trov konania a trov právneho zastúpenia, výpisy z bankového účtu potvrdzujúce úhradu súdnych poplatkov, faktúry vystavené AK Kanzlei Dr. Winkelmann & Dr. Vogt, v rámci ktorých boli fakturované okrem iných trovy zastúpenia, výpisy z bankového účtu žalobcu potvrdzujúce úhradu trov zastúpenia, ako aj Rozsudok a Uznesenie Krajského súdu v Darmstadte sp. zn. 10 O 51/16.

21.Z oznámenia popretia pohľadávky č. 575 zo dňa 22.07.2016 ako aj z výpisov zo zoznamu pohľadávok súd zistil, že reštrukturalizačný správca žalovaného poprel pohľadávku z dôvodu, že dlžník nesúhlasí s pohľadávkou veriteľa, nakoľko relevantnosť nákladov z uplatnenia práva nebola preukázaná.

22.Z nájomnej zmluvy č. 43330 a jej príloh (všeobecné podmienky) súd zistil, že žalobca so žalovaným ju uzavreli dňa 03.07.2013 a týka sa prívosov (sedlových návesov), ktoré sú špecifikované ich evidenčným číslom, typom vozidla, výrobným číslom vozidla (číslom podvozku), dátumom výroby, resp. uvedenia do prevádzky. Doba nájmu bola dohodnutá od 01.05.2013 do 31.12.2014 za dohodnuté mesačné nájomné vo výške 432 EUR za prívos. Súd zistil, že predmetná nájomná zmluva bola uzavretá na nájom 83 kusov vozidiel. Súd zistil, že v zmluve a jej prílohe sú ustanovenia týkajúce sa aj nároku žalobcu v súvislosti s neodovzdaním vozidiel v súlade so zmluvou (v spojení s VOP).

23.Zo vzájomnej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným súd zistil, že žalobca z dôvodu neuhradenia nájomného za prenajaté transportné vozidlá (aj zo Zmluvy o prenájme č. 43330) vyzval žalovaného na úhradu sumy vo výške 703 357,57 EUR do 30.09.2014 a v prípade neuhradenia sumy vypovedal k uvedenému dňu nájomné zmluvy.

24.Z listu žalobcu zo dňa 09.12.2014 súd zistil, že žalobca opätovne pripomenul žalovanému, že dňom 22.09.2014 boli nájomné zmluvy ukončené (aj Zmluva o prenájme č. 43330) a vyzval žalovaného, aby prenajaté vozidlá neužíval s výnimkou ich prepravy do sídla žalobcu za účelom ich vrátenia. Z listu právneho zástupcu žalobcu zo dňa 11.03.2015 súd zistil, že žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 860 252,76 EUR (neuhradené platby nájomného...) a na vrátenie 26 kusov prívosov, ktoré neboli žalobcovi vrátené.

25.Zo žaloby podanej dňa 25.03.2015 na Krajský súd Darmstadt súd zistil, že žalobca zažaloval na Krajskom súde v Darmstadte žalovaného na vydanie prenajatých vozidiel - 26 sedlových návesov.

26.Celkové deklarované náklady žalobcu vynaložené v súvislosti s vyššie uvedenou žalobou predstavujú 15 195,17 EUR a pozostávajú z uhradených súdnych poplatkov vo výške 11 685,98 EUR a trov právneho zastúpenia vo výške 3 509,19 EUR. Na preukázanie úhrady týchto nákladov predložil výpisy z banky.

27.Z rozsudku pre zmeškanie Krajského súdu Darmstadt zo dňa 15.02.2017, sp. zn. 10 O 51/16 súd zistil, že súd rozhodol tak, že žalovaného zaviazal na vydanie návesu značky E. ako aj na náhradu nákladov sporu.

28.Z Uznesenia Krajského súdu Darmstadt zo dňa 04.09.2017, sp. zn. 10 O 51/16 súd zistil, že súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal náhradu nákladov vo výške 14 746,48 EUR plus 288,81 EUR (spolu 15 035,29 EUR) s úrokmi vo výške 5 percentuálnych bodov nad príslušnú základnú úrokovú sadzbu od 23.05.2017.

29.Z listu zo dňa 16.12.2011 doloženého žalovaným súd zistil, že ide o Doplňujúcu Dohodu uzavretú medzi žalobcom a žalovaným dňa 15.12.2011, ktorá nadobúda účinnosť 01.01.2011 týkajúcu sa čísla dohody: pozri prílohu, pričom priložené podmienky obsahujú pevne stanovené ceny a možnosť žalovaného odkúpiť položky po uplynutí doby nájmu. Z prílohy súd zistil, že ide o doklad s viacerými stĺpcami, v ktorých sú uvedené položky (vozidlá) s identifikáciou podľa výrobného čísla, označenia platcu, výrobcu, dátumu prvej registrácie, poznávacou značkou, dátumom začatia nájmu, dátumom skončenia nájmu, celkovou sumou, kúpnu cenou a vekom vozidla. Súd zistil, že Dohoda bola predĺžená najprv do 31.12.2013 a potom do 31.12.2014. Z prílohy Dohody súd zistil, že cena mesačného nájomného bola stanovená v sumách 432 EUR, 462 EUR a 525 EUR za tie ktoré vozidlá do 31.12.2013 a od 1.1.2014 do 31.12.2014 bola dohodou u niektorých v nej uvedených vozidiel znížená na sumu 410 EUR, resp. 270 EUR/mesačne. Súd zistil, že v predmetnej Dohode sú uvedené aj niektoré vozidlá, ktoré sú predmetom Zmluvy o prenájme č. 43330.

30.Podľa ust. § 120 ZKR: (1) Ak tento zákon neustanovuje inak, právo uplatňovať svoje nároky počas reštrukturalizácie majú len veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Ak sa tieto nároky v reštrukturalizácii riadne a včas neuplatnia prihláškou, právo vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zaniká. (2) Pohľadávky, ktoré vznikli voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania, pracovnoprávne

nároky, na ktoré nárok vznikol za obdobie kalendárneho mesiaca, v ktorom došlo k začatiu reštrukturalizačného konania, odmena správcu a nepeňažné pohľadávky sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou (ďalej len "prednostné pohľadávky"). Na prednostné pohľadávky nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania ani sa nezahŕňajú do reštrukturalizačného plánu, ibaže s tým ich veritelia súhlasia. (3) Za prednostné pohľadávky sa nepovažujú nároky ručiteľov, spoludlžníkov alebo iných osôb, ktorým vznikne po začatí reštrukturalizačného konania pohľadávka voči dlžníkovi, ak budú za neho plniť záväzok, ktorý vznikol pred začatím reštrukturalizačného konania. Tieto nároky musia byť v reštrukturalizácii uplatnené prihláškou ako podmienené pohľadávky, inak v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zaniká právo vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi. (4) Ak súd počas reštrukturalizácie vyhlási na majetok dlžníka konkurz, prednostné pohľadávky, ak vznikli v súvislosti s prevádzkovaním podniku dlžníka počas reštrukturalizačného konania, sa v konkurze v nezabezpečenom rozsahu uspokojujú zo všeobecnej podstaty pred inými nezabezpečenými pohľadávkami. (5) Veriteľ dlžníka, ktorý z dôvodu začatia reštrukturalizačného konania nemôže účinne vypovedať zmluvu alebo odstúpiť od zmluvy, na základe ktorej je dlžník oprávnený mať u seba vec, ku ktorej môže po splnení zmluvných podmienok nadobudnúť vlastnícke právo, môže svoje práva v reštrukturalizácii uplatniť tak, akoby išlo o zabezpečenú pohľadávku.

31.Podľa ust. § 121 ZKR prihláška sa podáva v jednom rovnopise u správcu, pričom správcovi musí byť doručená do 30 dní od povolenia reštrukturalizácie. Na prihlášku doručenú po lehote sa neprihliada. Ustanovenie § 28 ods. 6 sa použije primerane.

32.Podľa ust. § 122 ZKR: (1) Ustanovenia § 29 ods. 1 až 6 a 8 sa použijú primerane. Ak ide o zabezpečenú pohľadávku, v prihláške sa musí riadne a včas uplatniť aj zabezpečovacie právo, inak sa pohľadávka v reštrukturalizácii považuje za nezabezpečenú pohľadávku. (2) Prihlášku možno opraviť alebo doplniť len tak, že sa pôvodná prihláška nahradí u správcu novou prihláškou, a to len do uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok. (3) Na požiadanie správcu vydá veriteľovi potvrdenie, že jeho pohľadávka bola zapísaná do zoznamu pohľadávok. (4) Ak sú pochybnosti, správca môže kedykoľvek počas reštrukturalizácie predložiť prihlášku súdu, aby rozhodol, či sa na prihlášku prihliada.

33.Podľa ust. § 123 ZKR: (1) Prihlásené pohľadávky spolu s údajmi uvedenými v prihláške správca priebežne zapisuje do zoznamu pohľadávok tak, aby zoznam pohľadávok zostavil do 10 dní od uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok; zoznam pohľadávok správca vyhotovuje v štyroch rovnopisoch. (2) Po vyhotovení zoznamu pohľadávok správca bezodkladne doručí jeden rovnopis zoznamu pohľadávok na súd. (3) Správca v rovnakom čase, ako vyhotoví zoznam pohľadávok, vyzve dlžníka, aby sa v ním určenej lehote nie kratšej ako päť pracovných dní a nie dlhšej ako desať pracovných dní vyjadril k zapísaným pohľadávkam. (4) Po uplynutí lehoty na popieranie pohľadávok správca najneskôr do troch dní od uplynutia tejto lehoty doručí jeden rovnopis zoznamu pohľadávok s vyznačením popretých pohľadávok na súd; pre posúdenie, v akom rozsahu sú prihlásené pohľadávky popreté, sú údaje zapísané do zoznamu pohľadávok doručeného súdu rozhodujúce. (5) Ak počas reštrukturalizácie dôjde k zmene údajov zapisovaných do zoznamu pohľadávok, správca bezodkladne po tom, čo sa o zmene týchto údajov dozvie, zapíše ich zmenu do zoznamu pohľadávok; zmenu zoznamu pohľadávok tiež bezodkladne písomne oznámi súdu. (6) Zoznam pohľadávok tvorí súčasť správcovského spisu.

34.Podľa ust. § 124 ZKR: (1) Každú prihlásenú pohľadávku správca s odbornou starostlivosťou preskúma a porovná s účtovnou a inou dokumentáciou dlžníka a so zoznamom záväzkov dlžníka; správca pritom prihliada aj na vyjadrenia dlžníka a iných osôb, v rozsahu, v akom ich možno považovať za vecne preukázané a právne odôvodnené. Správca vykoná aj vlastné šetrenie s cieľom nestranne zistiť stav a dôvody spornosti prihlásenej pohľadávky. Správca prihlásenú pohľadávku poprie v spornom rozsahu len ak pri skúmaní pohľadávky zistí, že prihlásená pohľadávka je čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, zabezpečenia zabezpečovacím právom alebo poradia zabezpečovacieho práva sporná v miere, ktorý odôvodňuje predpoklad, že veriteľ prihlásenej pohľadávky nebude v prípade konania podľa odseku 4 úspešný. Dôvodom popretia prihlásenej pohľadávky nemôže byť len skutočnosť, že spornosť vyplýva z účtovnej dokumentácie dlžníka, vyjadrení dlžníka alebo vyjadrení osôb, ktorých záujmy môžu byť ovplyvnené záujmami dlžníka, najmä jeho súčasných alebo predchádzajúcich právnych, účtovných alebo daňových poradcov. (2) Prihlásenú pohľadávku môže poprieť len správca do 30 dní od uplynutia lehoty na prihlasovanie pohľadávok. Prihlásenú pohľadávku správca poprie tak, že popretie pohľadávky spolu s dôvodom a rozsahom jej popretia zapíše do zoznamu pohľadávok; ak správca poprie pohľadávku čo do výšky, v zozname pohľadávok uvedie aj zistenú sumu prihlásenej

pohľadávky. Uplynutím lehoty na popieranie pohľadávok sa prihlásená pohľadávka v rozsahu, v akom nebola popretá, považuje za zistenú. Na účely výkonu práv spojených s prihlásenou pohľadávkou sa prihlásená pohľadávka považuje za zistenú aj vtedy, ak je popretá len čo do jej výšky. Popretie pohľadávky správca bez zbytočného odkladu po zapísaní do zoznamu pohľadávok písomne oznámi veriteľovi, ktorého pohľadávka bola popretá. (3) Dlžník alebo veriteľ, ktorý doručil správcovi prihlášku, je oprávnený podať správcovi podnet, aby prihlásenú pohľadávkou poprel. Správca je povinný každý podnet s odbornou starostlivosťou vyhodnotiť a po vyhodnotení podnetu písomne informovať toho, kto podnet podal, ako podnet vybavil. Podnet na popretie pohľadávky a spôsob jeho vybavenia správca zapíše do zoznamu pohľadávok. (4) Veriteľ popretej pohľadávky sa môže do 30 dní od uplynutia lehoty na popieranie pohľadávok žalobou podanou voči dlžníkovi domáhať, aby súd určil právny dôvod, vymáhateľnosť, výšku, zabezpečenie zabezpečovacím právom alebo poradie zabezpečovacieho práva popretej pohľadávky; v žalobe sa veriteľ môže domáhať najviac toho, čo uviedol v prihláške. (5) Ak veriteľ popretej pohľadávky v zákonnej lehote žalobu na určenie popretej pohľadávky nepodá alebo návrh na určenie popretej pohľadávky vezme späť, na prihlásenú pohľadávkou veriteľa sa v reštrukturalizácii v popretom rozsahu už neprihliada a v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom nemožno pohľadávkou v popretom rozsahu voči dlžníkovi vymáhať. (6) Rozhodnutie súdu o určení popretej pohľadávky je účinné voči každému. Právoplatnosťou rozhodnutia súdu o určení pohľadávky sa popretá pohľadávka v rozsahu určenom súdom považuje za zistenú; vo zvyšnom rozsahu nemožno pohľadávkou voči dlžníkovi vymáhať. (7) Kým neuplynula lehota na podanie žaloby na určenie pohľadávky alebo kým súd právoplatne nerozhodne o určení pohľadávky, dlžník môže popretú pohľadávkou dodatočne voči jej veriteľovi písomne uznať; týmto uznaním sa popretá pohľadávka v uznanom rozsahu považuje za zistenú. Ak správca poprel pohľadávkou z podnetu veriteľa, môže dlžník uznať popretú pohľadávkou len so súhlasom tohto veriteľa. (8) Zistenie pohľadávky počas reštrukturalizácie sa zapisuje do zoznamu pohľadávok. Správca je povinný zapísať zistenie pohľadávky do zoznamu pohľadávok bezodkladne po tom, čo sa pohľadávka považuje za zistenú alebo čo pohľadávkou dlžník uznal. (9) Ak súd počas konania o určení popretej pohľadávky vyhlási na majetok dlžníka konkurz, prebiehajúce konanie o určení popretej pohľadávky uznesením zastaví.

35.Podľa článku 4 ods. 2 písm. f) Nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29.05.2000 o konkurznom konaní platné v čase prebiehajúcej reštrukturalizácie žalovaného (ďalej len „Nariadenie“), právo štátu, v ktorom sa konanie začne, stanoví podmienky začatia takéhoto konania, jeho vedenia a uzavretia. Stanoví najmä: účinky konkurzného konania na konania iniciované jednotlivými veriteľmi, s výnimkou ešte neuzavretých súdnych sporov.

36.V zmysle článku 15 Nariadenia, účinky konkurzného konania na neuzavretý súdny proces, určuje výlučne právo členského štátu, kde takýto súdny proces prebieha.

37.Podľa článku 25 ods. 2 Nariadenia, uznávanie a vymáhanie súdnych rozhodnutí iných ako uvedených v článku 25 ods. 1 (o začatí konkurzného konania, vyhlásení konkurzu...), sa riadi Bruselským dohovorom o súdnej právomoci a vymáhaní rozsudkov v občianskych a 32Cbi/18/2016 13 obchodných veciach v znení zmien a doplnkov dohovorov o pristúpení k tomuto dohovoru, ak sa tento dohovor v danom prípade uplatňuje.

38.Podľa článku 32 ods. 1 Nariadenia, každý veriteľ môže prihlásiť svoju pohľadávkou v hlavnom konaní a v ktoromkoľvek vedľajšom konaní.

39.Podľa článku 39 Nariadenia, každý veriteľ, ktorý má zvyčajné miesto pobytu, trvalé bydlisko alebo registrované sídlo v členskom štáte inom, ako je štát, v ktorom sa konanie začne, vrátane daňových orgánov a sociálnych poisťovní členských štátov, má právo písomne prihlásiť svoje pohľadávky do konkurzného konania.

40.Podľa článku 40 ods. 1 Nariadenia, hneď po začatí konkurzného konania v členskom štáte súd tohto štátu s príslušnou právomocou alebo likvidátor ním vymenovaný bude okamžite informovať známych veriteľov, ktorí majú zvyčajné miesto pobytu, trvalé bydlisko alebo registrované sídlo v iných členských štátoch.

41.Podľa článku 40 ods. 2 Nariadenia, súčasťou tejto informácie, poskytnutej prostredníctvom individuálneho oznamu, sú časové lehoty, pokuty stanovené v súvislosti s týmito časovými lehotami,

označenie orgánu alebo úradu oprávneného prijímať prihlášky pohľadávok a iné stanovené opatrenia. V tomto ozname bude uvedené aj to, či veritelia, ktorých pohľadávky sú prednostné alebo kryté vecným právom, musia svoje pohľadávky prihlasovať.

42.Podľa článku 41 Nariadenia, veriteľ posielal kópie prípadných podkladov a uvádza povahu svojej pohľadávky, dátum jej vzniku a jej výšku, ako aj to, či si v spojitosti so svojou pohľadávkou nárokuje prednostné právo, krytie vecným právom alebo vyhradenie vlastníckeho práva, a na aký majetok sa táto jeho záruka vzťahuje.

43.Podľa článku 42 ods. 1 Nariadenia, informácie uvedené v článku 40 sa poskytujú v úradnom jazyku, resp. v jednom z úradných jazykov štátu, v ktorom sa konanie začne. Na tento účel sa používa formulár s hlavičkou „Výzva na prihlásenie pohľadávky“. Je potrebné dodržať stanovené termíny vo všetkých úradných jazykoch inštitúcií Európskej únie.

44.Podľa článku 42 ods. 2 Nariadenia, každý veriteľ so zvyčajným miestom pobytu, trvalým bydliskom alebo sídlom v členskom štáte inom, ako je štát, v ktorom sa začne konanie, môže svoju pohľadávkou prihlásiť v úradnom jazyku, resp. v jednom z úradných jazykov tohto iného štátu. V takom prípade ale prihláška pohľadávky bude mať názov „Prihláška pohľadávky“ v úradnom jazyku, resp. v jednom z úradných jazykov štátu, v ktorom sa konanie začne. Okrem toho sa od neho môže vyžadovať preklad do úradného jazyka, resp. jedného z úradných jazykov štátu, v ktorom sa konanie začne.

45.Podľa ust. § 546 ods. 1 Nemeckého Občianskeho zákonníka nájomca je povinný vrátiť prenajatý majetok po ukončení nájmu.

46.Podľa Oddielu 3, Pododdielu 5, § 240 Nemeckého civilného súdneho poriadku v prípade začatia konania vo veci insolventnosti voči jednej zo strán konania, bude súdne konanie v rozsahu, v akom sa vzťahuje na zadližený majetok prerušené, až do času, kým súdne konanie v zmysle ustanovení upravujúcich konania vo veciach insolventnosti nebude možné obnoviť, alebo do skončenia konania vo veci insolventnosti. Rovnako sa bude postupovať v prípade, že osoba poverená spravovaním majetku dlžníka a právomocou týmto majetkom disponovať túto právomoc neprenesie na predbežného správcu.

47.Z reštrukturalizačného spisu žalovaného súd zistil, že reštrukturalizácia žalovaného je/bola vedená na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31R/2/2016 a začatá uznesením zo dňa 06.04.2016, publikované v Obchodnom vestníku č. 70/2016 zo dňa 13.04.2016 a následne bola povolená Uznesením zo dňa 13.05.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.05.2016 (zverejnené v Obchodnom vestníku č. 97/2016 zo dňa 20.05.2016). Uznesením zo dňa 07.02.2017 súd potvrdil reštrukturalizačný plán žalovaného a reštrukturalizačné konanie 31R/2/2016 zastavil. Predmetné uznesenie bolo publikované v Obchodnom vestníku číslo 30/2017 dňa 13.02.2017 a dňa 14.02.2017 nadobudlo právoplatnosť.

48.Zo súhrnnej prihlášky pohľadávok popretého veriteľa, ktorá bola ako príloha súčasťou podania popretého veriteľa vyplýva, že popretý veriteľ si prihlásil u správcu predmetné pohľadávky.

49.Vo vzťahu k Nariadeniu súd poukazuje na článok 7 ods. 2 veta druhá Ústavy SR, v zmysle ktorého právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a na článok 288 Konsolidovaného znenia Zmluvy o fungovaní Európskej únie, v zmysle ktorého má nariadenie všeobecnú platnosť, je záväzné vo svojej celistvosti a je priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

50.Na základe vyššie uvedených skutočností a v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami ako aj článkami Nariadenia dospel súd k záveru, že žalobca ako veriteľ žalovaného si pohľadávkou do reštrukturalizačného konania žalovaného prihlásil v zákonom stanovenej lehote.

51.Z oznámenia popretia pohľadávky č. 575 súd zistil, že reštrukturalizačný správca žalovaného poprel predmetnú pohľadávkou v celej uplatnenej výške z dôvodu, že dlžník nesúhlasí s pohľadávkou veriteľa, nakoľko relevantnosť nákladov z uplatnenia práva nebola preukázaná. S poukazom na ust. § 124 ods. 1 ZKR má súd nepochybne za to, že popretie danej pohľadávky správcom nebolo dostatočné, nakoľko sa správca odvolal iba na vyjadrenie dlžníka. Toto popretie je preto v rozpore s daným ustanovením,

nakoľko je v ňom nepochybné a jednoznačne uvedené, že dôvodom popretia prihlásenej pohľadávky nemôže byť len skutočnosť, že spornosť vyplýva z vyjadrení dlžníka. Následné vyjadrenia žalovaného v tomto konaní, ktoré už vyjadrujú názor žalovaného na vyššie uvedené nemajú žiaden relevantný vplyv. Už len z toho dôvodu súd mohol žalobe vyhovieť. Je potrebné poznamenať, že po popretí pohľadávky v zákonom stanovenej lehote nie je možné rozšíriť dôvody, pre ktoré majú byť pohľadávky popreté. S poukazom na dôvody popretia pohľadávok uvedené správcom mal súd za to, že pohľadávky boli správcom popreté v rozpore s ust. § 124 ods. 1 ZKR. Ako dôvod popretia správca uviedol len to, že spornosť pohľadávok vyplýva z vyjadrenia dlžníka. Správca teda nevykonal vlastné šetrenie vo vzťahu k zisteniu spornosti predmetných pohľadávok, to znamená, že nepostupoval s odbornou starostlivosťou.

52. Súd sa zaoberal otázkou, či žalobca má judikované pohľadávky (pohľadávky priznané rozhodnutím Krajského súdu v Darmstadte, sp. zn. 10 O 51/16) vzhľadom na prednes žalovaného. Súd poukazuje na citované ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky a Nariadenia, ktoré určujú, že právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky a dospel k záveru, že nemecký Krajský súd v Darmstadte v danej veci (10 O 51/16) konal a rozhodoval v zmysle nemeckých procesných a hmotných predpisov a slovenský súd nemôže toto jeho konania spochybniť cez slovenské procesné a hmotné predpisy, pretože mu to neumožňuje citované Nariadenie. Na základe uvedeného právny dôvod vzniku, výška prihlásených pohľadávok vrátane vyčíslených úrokov z omeškania a nákladov z uplatnenia vyplývajú z právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Darmstadte, sp. zn. 10 O 51/16.

53. Nakoľko sa žalovaný k žalobe vedenej na Krajskom súde v Darmstadte nevyjadril, v rozhodnom období nekomunikoval so súdom, tento nemohol mať a nemal vedomosť o tom, že bolo začaté, resp. prebieha reštrukturalizačné konanie žalovaného. To znamená, že nemal vedomosť o splnení podmienok na prípadné prerušenie konania.

54. Súd mal preukázané, že žalobca pre neplnenie si povinností žalovaného (neplatenie nájmu) vypovedal Zmluvu o prenájme č. 43330 ku dňu 22.09.2014, čím došlo k ukončeniu nájomného vzťahu. Súd mal dokazovaním preukázané, že žalobca vyzval žalovaného na vrátenie prenajatých transportných vozidiel a na ich pristavenie do sídla žalobcu. Žalovaný tak neurobil, preto žalobca podal žalobu o vydanie prenajatých vozidiel - 26 sedlových návesov. Po čiastočnom späťvzatí žaloby Krajský súd v Darmstadte uložil žalovanému povinnosť na vrátenie návesu E.. Náklady z uplatnenia boli riadne preukázané výpismi z účtu, faktúrami advokátskej kancelárie a rozsudkom a uznesením Krajského súdu v Darmstadte.

55. Vzhľadom na predložené listinné dôkazy a skutočnosti, že p. Č. nerozprával ani po nemecky a ani po anglicky, teda mal len sprostredkované informácie od konateľa žalovaného, súd mal za to, že jeho výsluch by bol neúčelný a nevhodný.

56. Na základe vykonaného dokazovania a s prihliadnutím na uznesenie Krajského súdu v Darmstadte sp. zn. 10 O 51/16 zo dňa zo dňa 04.09.2017, súd dospel k záveru, že žaloba je skutkovo a právne dôvodná v časti o určení, že pohľadávka žalobcu vo výške 15 035,29 EUR titulom náhrady nákladov z uplatnenia práva na vydanie zadržovaných vozidiel žalobou zo dňa 25.03.2015 v konaní č. 10 O 51/16 na Krajskom súde v Darmstadte v Nemecku uplatnená pod číslom 172 v súhrnnej prihláške nezabezpečených pohľadávok žalobcu zo dňa 15.06.2016 do reštrukturalizačného konania žalovaného vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31R/2/2016 je čo do vymáhateľnosti, právneho dôvodu a výšky nesporná a zistená, preto jej v tejto časti vyhovel.

57. S poukazom na to, že uznesením Krajského súdu v Darmstadte sp. zn. 10 O 51/16 zo dňa zo dňa 04.09.2017 bola žalobcovi priznaná náhrada nákladov konania vo výške 14 746,48 EUR plus 288,81 EUR (spolu 15 035,29 EUR) súd žalobu v prevyšujúcej časti, v časti o určení pohľadávky vo výške 159,88 EUR zamietol ako nedôvodnú.

58. Podľa ust. § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

59.Podľa ust. § 262 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Ak súd rozhoduje čiastočným rozsudkom alebo medzitýmnym rozsudkom, môže rozhodnúť, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým rozhodne o všetkých uplatnených procesných nárokoch alebo o celom uplatnenom procesnom nároku.

60.Nakoľko žalobca mal v konaní neúspech len v pomerne nepatrnej časti (v časti o určenie pohľadávky vo výške 159,88 EUR), súd mu priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o ich výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od jeho doručenia na Okresný súd Košice I.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§365 ods. 3 CSP).